

O b r a z 1 . **Pracovna premiéra** **den**

Netřesk, Mohyla, Malina a Hodinová stojí v premiérově kanceláři jako vojáci při nástupu. Kolem nich majestátně přechází Tomáš Fuk. Jen pozorný divák si všimne malého mikrofonu v jeho klopě. Se vší vážností pronáší:

Fuk:

Kolegové, mám pro vás dvě zprávy, jedna je špatná, a ta druhá taky.

Malina vyhrkne:

Malina:

Nejdřív tu špatnou, pane premiére.

Fuk:

Volby se blíží. To je ta první. A ta druhá? Voličské preference naší Všelidové demokratické strany povážlivě klesají.

Všichni ve tvaru rázem zesmutní, i když se snaží nedat to najevo. Premiér Fuk je chvíli nechá smažit ve vlastní šťávě, pak poněkud roztaje.

Fuk:

Abyste neřekli, že vás jenom deprimuji, přece jen se mi podařilo sehnat jednu dobrou zprávu: V zoo se narodilo slůně Bimbo. Sice hned zalehlo ošetřovatele, ale jinak se má celkem k světu.

Nálada ostatních je však stále na bodu mrazu.

Netřesk:

Co s tím budeme dělat?

Fuk:

Už nic, ten nešťastný ošetřovatel měl

včera pohřeb.

Mohyla:

Přece se nenecháme jen tak
vystěhovat ze Strakovy akademie.

Fuk:

To nebude nutné, Bimbo má v zoo
dostatečně velký výběh.

Všichni v řadě se po sobě útrpně
ohlédnou.

Netřesk slušně upozorní Fuka:

Netřesk:

Mluvíme o volbách, pane premiére.

Fuk je náhle pln odhodlání:

Fuk:

Vidíte, málem bych zapomněl.
Volby. Vítězství bude naše.

Netřesk:

Bud'me realisté, pane premiére.

Fuk přechází před nastoupenými
činiteli a hrdě oznamuje:

Fuk:

Jen si nemyslete, já na premiérském
křesle nelpím. Klidně se mohu živit i
pocitivě. Například v zoo teď shánějí
nového ošetřovatele slonů.

Poradce Netřesk sklopí hlavu a
vyhasle dodává:

Netřesk:

Možná to tak bude lepší, pane
premiére.

Jenže Fukovo odhodlání sílí. Premiér
přidává na hlase:

Fuk:

Přesto volby musíme vyhrát! Kvůli
manželce. Nechce se stěhovat z
Kramářovy vily. Zvykla si tam. Už
trefí sama i do kuchyně.

Fuk si sedá ke stolu a z šuplíku vyndává walkman se sluchátky.

Fuk zcela ignoruje připomínky.

Mohyla, Malina, Netřesk a Hodinová se mají k odchodu. Fuk si už nasazuje sluchátka, když tu se ještě zarazí a rozvázně pronese:

Poslanec Malina se na něj obrátí a se srdcem na dlani pronese:

Fuk vzteky vyskočí ze židle a zařve:

Malina, Hodinová, Mohyla a Netřesk rychle odcházejí z kanceláře.

Mohyla:

Ale to nepůjde tak snadno, pane premiére.

Fuk:

Beru jenom vítězství. Odchod. Mám práci.

Fuk:

Ještě moment. Moc dobře vím, že jeden z vás donáší novinářům. Ale já ho vypátrám a usvědčím, a pak si nepřejte ten kravál.

Malina:

To my si nepřejeme, pane premiére. Nám úplně stačí, jak jste vyváděl, když vás obvinili z členství v Lidových milicích.

Fuk:

Ven!

O b r a z 2 .

Chodba den

Z pracovny premiéra Fuka kvapně vycházejí Hodinová, Netřesk, Mohyla a Malina. Jdou do svých kanceláří.

Vyjíždějí úvodní titulky.

Proti dveřím od Fukovy pracovny stojí zhruba šest dětí. Před sebou na zemi mají kasičku a seriózně zpívají:

sbor:

Vlast nám vzkvétá jako kvítí,
otvírá svůj rodný klín,
lidé si už nezávidí,
krade se tu čím dál míň.

Nyní je na chodbě jen pěvecký sbor.

sbor:

To je práce politiků,
rozum mají v malíčku,
není snadná tahle práce,
z prdu dělat kuličku.

Z dále přichází uklízečka Němcová s koštětem a kýblem vody. Zvolna si to šine k premiérově kanceláři.

sbor:

Pomožme jim, plat' me daně,
s láskou k vlasti bezuzdnou,
zajistí nám klidný spánek,
pokud sami neusnou.

Němcová prošla kolem zpívajících dětí. Nedůvěřivě si je přeměří pohledem a suše dodá:

Němcová:

A chudák uklízečka aby to zase sama vodřela.

Klepe na dveře s cedulkou: Tomáš Fuk - předseda vlády. Nikdo se neozývá. Zaklepe ještě jednou.

O b r a z 3 .
Pracovna premiéra
den

Premiér Fuk sedí u stolu a plně se soustředí na výuku anglických frází: na uších má sluchátka, oči přivřené, hlavu v dlaních.

Fuk si pro sebe pomalu říká, přepečlivě vyslovuje:

Fuk:

Promise the moon – slibovat hory dole. After us the deluge – po nás potopa.

Uklízečka znovu buší na dveře, ale Fuk ji neslyší. Vchází tedy bez vyzvání. Pokládá na zem kýbl a koště. Jde blíž k Fukovi a prohlíží si obal kazety, kterou právě dotyčný poslouchá. Svěřuje se divákům:

Němcová:

Angličtina pro státníky – limitovaná edice.

Někdo další buší na dveře, ale Fuk nikoho nevnímá a dál opakuje fráze:

Fuk:

Drink his health – pít někomu krev.
Made to be broken – sliby, chyby.

Uklízečka mu klepe na rameno.

Němcová:

Pane premiére, někdo klepe.

Fuk se lekne. Sundává sluchátka. Chová se odtažitě.

Fuk:

Kdo jste a co tu chcete?

Němcová:

Už čtyři roky tu dělám uklízečku a přišla jsem vám uklidit.

Fuk poněkud zjihne.

Fuk:

Přirozeně, jak jinak. Pozdravuje vás manželka a děkuje za ty meruňkové knedlíky. Moc jsme si na nich pochutnali.

Němcová se zarazí.

Němcová:

Jaký knedlíky? To si mě s někým pletete.

Fuk:

Tak ať, já stejně sladké nerad.

Fuk odsekne a znovu si nasadí sluchátka. Němcová ho plácá po rameni.

Němcová:

Někdo klepe, pane premiére.

Fuk opět sundá sluchátka. Podezíravě si prohlíží uklízečku.

Fuk:

Akorát nevím, odkud znáte moji ženu.

Opět někdo klepe. Uklízečka ukazuje na dveře a přidává na důrazu:

Němcová:

Pořád někdo klepe!

Teprve teď Fuk pochopí. Razantně volá ke dveřím:

Fuk:

Come In! Dále!

Přichází trochu vyjevený poradce Netřesk. V ruce svírá nějaké desky.

Netřesk:

Už jsem se lekl, že se vám zas něco stalo, pane premiére.

Uklízečka začíná mýt podlahu. Fuk vstává od stolu a pomalu jde k

oknu. Hovoří rozvážně, státnicky:

Fuk:

Můžete být klidný, pane poradče, hrozba defenestrace je zažehnána.

Netřesk se uklidňuje.

Netřesk:

Znamená to snad, že jste podpořil rebelující zdravotníky, učitele, železničáře, zemědělce a úředníky?

Fuk:

Nikoliv, jen jsem si nechal dát do oken mříže.

Fuk se dívá na mříže. Hledí z okna dolů.

Fuk:

Copak tam dělají ti lidé?

Fuk ukazuje dolů před dům. Netřesk, který doposud stál uprostřed místnosti, jde k němu. Spolu se dívají z okna.

Netřesk:

Demonstrují.

Fuk:

Proč skandují "nalejvej, nalejvej"? Mám snad dneska narozeniny?

Netřesk hovoří bez emocí:

Netřesk:

To není "nalejvej, nalejvej", ale "padej ven, padej ven", pane premiére.

Fuk se lekne a odstoupí od okna, jako by se bál ostřelovačů.

Fuk:

Ještě že už mám ty mříže.

Poradce Netřesk hledí smutně dolů. Zřejmě s demonstranty sympatizuje.

Netřesk:

Lidem se nelíbí, že chcete zprivatizovat Boubínský prales.

Fuk chodí po pracovně a razantně argumentuje:

Fuk:

Prosím? Spíš by měli být rádi, že tam konečně někdo uklidí ten příšerný svinčík.

Netřesk věnuje divákům žalostný pohled. Naléhá na Fuka:

Netřesk:

Nechci být dotěrný, pane premiére, ale Boubín je naše národní přírodní rezervace.

Fuk objevně zvolá:

Fuk:

Tomu říkám geniální nápad: povýšit bordel na národní zájem!

Uklízečka zvedne hlavu od práce a otráveně promlouvá k divákům:

Němcová:

Tady holt můžete uklízet od rána do večera, a stejně tu pořád něco smrdí. Kámošky mi tenhle kšeft záviděj, ale já z něj nejsem dvakrát nadšená.

Fuk si sedá ke stolu a zklidňuje se. Netřesk truceje u okna.

Fuk:

Státní rozpočet potřebuje každou korunu. A firma Uran a. s. nabídla za Boubín 20 miliard korun!

Netřesk:

Nechci vypadat jako nějaký rejpal, ale stavět v chráněném Boubíně mezisklad jaderného paliva, to je opravdu silná káva.

Fuk dává Netřeskovi pokyn, aby se posadil. Ten tak neochotně činí.

Nazlobený Fuk skočí Netřeskovi do řeči:

Netřesk kroutí hlavou, naléhá:

Fuk se rozčílí, až se Netřesk lekne.

Záhy však zjihne a ubere na hlase. Najednou vzbuzuje soucit.

Uklízečka myje podlahu a hlasitě hovoří, aby ji slyšeli i politici:

Fuk a Netřesk si jí nevšímají.

Fuk:
Celý projekt je naprosto bezpečný. Ředitel firmy Uran za něj ručí krkem svojí tchýně.

Netřesk:
Ale ekologičtí aktivisté...

Fuk:
Žádná radioaktivita nehrozí! A kdyby přece, zlikviduje kůrovce v celé Šumavě, a o to jde především.

Netřesk:
Ale pro hodně lidí je Boubín něco jako korunovační klenoty.

Fuk:
Takové srovnání si vyprošuji! Korunovační klenoty bych přece nikdy neprodal.

Fuk:
Úplně stačí, že jsme je především zastavili.

Němcová:
Nic jsem neslyšela. Jsem jen stará hluchá uklízečka, která si hledí akorát hadru a koštěte.

Netřesk:
Přesto minulý měsíc vzrostl deficit státního rozpočtu o dalších 50 miliard korun. Navrhuji odložit výplaty důchodů.

Fuk náhle zabouří. Netřesk se lekne.

Fuk:

Promiňte, pane poradče, ale k takové nemorální zlodějně se nemíním snižovat!

Fuk se opět zklidňuje.

Fuk:

Úplně stačí, že jsme to tak praktikovali už dvakrát.

Netřesk:

Tak to tak budeme praktikovat i potřetí. Senioři jsou staří a neohrabaní, nemají sílu se bránit.

Němcová švihne hadrem o zem, až to pleskne. Fuk se po ní ohlédne.

Fuk:

Ale to by bylo od nás příliš kruté. Raději oprášíme pracovní soboty.

Netřesk:

To nestačí, pane premiére. Ve státní kase chybí rovných 900 miliard korun.

Premiér překvapeně pohlédne na svého poradce Netřeska, vyvalí oči.

Fuk:

Prosím?

Netřesk:

Ministr financí se kvůli tomu zhroutil. Sekretářka mu musela dávat umělé dýchání.

Uklízečka domyla podlahu. Obrací se na diváky:

Němcová:

V koši po nich zbyly dvě lahve od vína a pár okoralých chlebíčků.

Uklízečka si bere náradí a odchází. Fuk se najednou nečekaně rozzáří:

Fuk:
900 miliard! Takové číslo si
zapamatuji i já.

Netřesk jeho radost nesdílí.

Netřesk:
Obávám se, pane premiére, že voliči
také. Jak chcete vyhrát volby s
takovým dluhem?

Fuk:
To jste v pěkném průšvihů.

Netřesk:
Já? Vy jste premiérem této země.

Fuk:
Jen se na mě nevymlouvejte. Přece
nemohu číst všechny papíry, které mi
dáte podepsat.

Zvoní telefon. Fuk zvedá sluchátko:

Fuk:
Tomáš Fuk.

Telefonát premiéra nabudí, má vztek:

Fuk:
Cože? Tak vy už to víte? To je
obyčejný novinářský hyenismus!

Fuk švihne se sluchátkem. Vadne.
Sklesle přiznává:

Fuk:
Volala televize. Těch 900 miliard
budou mít jako první zprávu.

Netřesk:
Kdepak, v Čechách nic nezatajíte.
Ani dech.

Fuk hrozí rukou.

Fuk:
Ale až já chytím toho
bezcharakterního lumpa, který jim to
vyslepičil..., za trest z něho udělám

ministra bez portfeje.

O b r a z 4 .
Umývárna u toalet
den

Uklízečka Němcová lije špinavou vodu z kýble do umyvadla. Černá tekutina cáká a pění. Němcová se tváří znechuceně.

Němcová:

Takový špíny je tady, to je hrůza.

Nečekaně a tajuplně promluví ministr vnitra Mohyla. Teprve teď si všimneme, že stojí vedle Němcové, u druhého umyvadla, a myje si ruce.

Mohyla:

Tak teď už to tedy víte, paní Němcová. A předpokládám, že si to necháte pro sebe.

Němcová ho razantně odbude:

Němcová:

Prosim vás, kdo by se chtěl bavit o takovym svinčíku.

Mohyla zavře vodu. Před zrcadlem si upravuje vlasy a pokračuje:

Mohyla:

Jak myslíte. Ale až to na nás někdo vytáhne v předvolebním boji, hned budeme vědět, odkud vítr vane.

Mohyla odchází pryč se zdviženou hlavou.

Němcová na něj nechápavě zírá.

Tázavě mrkne do kamery.